

ת"ד (תל אביב) 13855-08-22 - מדינת ישראל נ' יעקב אברהמי

ת"ד (תל-אביב-יפו) 13855-08-22 - מדינת ישראל נ' יעקב אברהמישלוס תל-אביב-יפו

ת"ד (תל-אביב-יפו) 13855-08-22

מדינת ישראל

נגד

יעקב אברהמי

בית משפט השלוס בשבתו כבית משפט לתעבורה במחוז תל-אביב-יפו (בת-ים)

[20.07.2025]

לפני כבוד השופטת שרית קריספין

ע"י בא כוחו עו"ד לוי

ע"י בא כוחו עו"ד גולני

גזר דין

הנאשם הורשע, על פי הודאתו, בגרם תאונת דרכים, נזק וחבלה של ממש בגין אי מתן אפשרות להולכת רגל להשלים

חצייה בבטחה ונהיגה בקלות ראש, בניגוד לסעיף 62(2) לפקודת התעבורה, תקנות 67(א) ו-21(ב)(1) לתקנות

התעבורה והכל בקשר עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה.

על פי עובדות כתב האישום, הרי שביום 8.6.22, נהג הנאשם ברכב בחולון, ברחוב פיכמן, מכיוון צפון לכיוון דרום,

הגיע לצומת עם רחוב רחל, פנה ימינה ובמהלך הפנייה, בהגיעו למעבר החצייה המסומן במקום, לא אפשר להולכת

רגל, זלמה עוזיאל ז"ל, ילידת 1928, להשלים חצייתה בבטחה, מימין לשמאל כיוון נסיעתו, המשיך בנסיעה, עלה על

מעבר החצייה ועל רגלה השמאלית של הולכת הרגל.

כתוצאה מהתאונה, נחבלה הולכת הרגל חבלות של ממש, כמפורט בסעיף 5 לעובדות כתב האישום ובין היתר, נקטעו

אצבעות כף רגלה השמאלית.

הנאשם כפר תחילה באחריותו לגרם התאונה, אך ביום 11.9.23, לאחר שמיעת עדותו של הבוחן שחקר את התיק

בדיון קודם, חזר בו הנאשם מכפירתו והודה באחריותו לגרם התאונה ותוצאותיה.

ביום 26.9.23, לבקשת ההגנה ומבלי שהמאשימה התנגדה לבקשה, הופנה הנאשם אל שירות המבחן, שהתבקש ליתן

תסקיר בעניינו, לרבות המלצה לגבי העונש וכן, הופנה אל הממונה על עבודות השירות, על מנת לבחון התאמתו

לריצוי עונש מאסר בעבודות שירות.

לאחר מספר רב של דחיות, הן לבקשת שירות המבחן והן לבקשת המאשימה, נערך דיון ביום 30.12.24, שם ביקשה ב"כ המאשימה דחייה נוספת, שכן הולכת הרגל נפטרה בחודש אוקטובר 2024 ויש מקום לבדוק באם קיים קשר סיבתי בין התאונה לפטירתה.

לאחר מספר דחיות למטרה זו וכן בשל שירות מילואים של הסנגור, הודיעה המאשימה, ביום 19.5.25, כי לא נמצא קשר סיבתי בין התאונה לפטירתה של הולכת הרגל וביום 3.6.25, טענו הצדדים לעונש, כמפורט בפרוטוקול, כאשר המאשימה הגישה טיעוניה בכתב, עם נספחים רלוונטיים- תעודות רפואיות של הולכת הרגל וגיליון הרשעותיו של הנאשם.

בתמצית, התייחסה ב"כ המאשימה לתוצאות התאונה, מתחם הענישה, פסיקה רלוונטית וביקשה שבית המשפט יטיל על הנאשם עונש של מאסר בעבודות שירות למשך 6 חודשים, פסילה בפועל שלא תפחת מ-4 שנים, מאסר מותנה שלא יפחת מ-8 חודשים, פסילה מותנית ופיצוי על סך 10,000 ש"ח למשפחתה של הולכת הרגל המנוחה. בתמצית, התייחס הסנגור לנסיבות קרות התאונה, כפי תועדו בסרטון שהוצג בבית המשפט במהלך דיון ההוכחות ולכך שבמקום הייתה מגבלת ראייה משמעותית בשל גדר שהוצבה עקב עבודות במקום. הסנגור הפנה לפסיקה רלוונטית וביקש להתחשב באמור בתסקיר שירות המבחן, בהודייה ונטילת האחריות של הנאשם, עברו התעבורתי התקין, מצבה הרפואי של אשתו וכן בכך שהתמשכות ההליכים שגרמה לנאשם עינוי דין. לבסוף, עתר הסנגור לעונש פסילה שיהיה ברף התחתון של המתחם, בסמוך לפסילת המינימום וכן, ביקש שבית המשפט יאמץ את המלצת שירות המבחן לגבי רכיבי הענישה וימנע מעונש של מאסר. דיון והכרעה

הנאשם נותן את הדין על גרם תאונת דרכים עם חבלות של ממש, בנסיבות המפורטות לעיל, כאשר מתחם הענישה ההולם ייקבע על-פי סעיף 40ג(א) לחוק העונשין וכפי שנקבע בע"פ 2918/13 דבס נגד מדינת ישראל: בית המשפט נדרש לקיים בחינה תלת-שלבית לצורך גזירת העונש: בשלב הראשון עליו לקבוע את מתחם העונש ההולם את נסיבות ביצוע העבירה ואותן בלבד. זהו מתחם נורמטיבי-אובייקטיבי. לשם כך עליו להתחשב בארבעה שיקולים: (1) הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה; (2) מידת הפגיעה בערך זה; (3) מדיניות הענישה הנהוגה; ו- (4) הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40ט לחוק (סעיף 40ג(א) לחוק העונשין). בשלב השני נדרש בית המשפט לבחון אם מתקיימים שיקולים חריגים הנוגעים לנאשם ומצדיקים לסטות מהמתחם שנקבע בשלב הראשון - פוטנציאל שיקום מיוחד או הגנה על הציבור, כמפורט בסעיפים 40ד ו-40ה לחוק (סעיף 40ג(ב) לחוק). ככל שלא מצא בית המשפט להעדיף שיקולי שיקום או הגנה על הציבור, יעבור בית המשפט לשלב השלישי, שבגדרו עליו לקבוע את העונש שיושת על הנאשם בתוך המתחם שקבע.... בעוד שהשלב הראשון משקף אמת מידה נורמטיבית-אובייקטיבית, שני השלבים האחרים מביאים בחשבון את מאפייניו הסובייקטיביים-אישיים של הנאשם".

הערך החברתי ומידת הפגיעה

הערך החברתי שנפגע, כתוצאה מנהיגתו בקלות ראש של הנאשם, הנו הערך של שמירה על שלמות גופו ובטחונו של אדם, ערך אותו מצווה כל פרט בחברה לשמר ולקדש.

ברע"פ 2564/12 יחיאל קרני נ' מדינת ישראל, נאמר: "תאונות דרכים גובות קורבנות בגוף ובנפש מדי יום, וחלקה של מערכת המשפט לא יפקד מן המערכה נ' תאונות הדרכים... לענישה הולמת תפקיד חשוב לא רק במקרים בהם גורמות תאונות הדרכים לקורבנות בנפש, אלא אף במקרים בהן נגרמות חבלות ופציעות, ובפרט כאשר חבלות ופציעות אלו חמורות הן".

החבלות הגופניות שנגרמו להולכת הרגל, כמתואר בכתב האישום ובתעודת הרפואית שהוגשה לתיק בית המשפט, הן חבלות חמורות, ברף הגבוה של החבלות של ממש- שבר מעיכה פתוח בכף רגל שמאל, שהצריך קטיעה של אצבעות בכף הרגל ושמונה ימי אשפוז. מהתעודה הרפואית שהוגשה, ניתן ללמוד גם כי עד לתאונה, הייתה הולכת הרגל עצמאית והתגוררה בגפה, עם סיוע חלקי בלבד של מטפל/ת מטעם הביטוח הלאומי ואילו בעת השחרור, הומלץ כי תועבר לשיקום מוסדי.

לא ייתכן חולק, כי מדובר בחבלה משמעותית שהיה בה כדי להשפיע על מהלך חייה של הולכת הרגל, עד לפטירתה ולכן, הפגיעה בערך המוגן, הנה בעוצמה גבוהה.

לאור נסיבות קרות התאונה, כמתואר בכתב האישום, אני סבורה כי רשלנותו של הנאשם הייתה ברמה בינונית, שכן, כמתואר בעמוד 4 לפרוטוקול מיום 13.4.23, הנאשם פנה ימינה, בנסיעה שוטפת, מבלי לתת דעתו למעבר החצייה במקום ולמגבלה בשדה הראייה לימין, בגלל הגדר שהוצבה בצומת.

מדיניות הענישה הנהוגה

סעיף 38(3) לפקודת התעבורה, קובע עונש פסילת מינימום של 3 חודשים, בתאונות דרכים בה נגרמו חבלות של ממש, כאשר לחומרת הרשלנות, טיב החבלות והשלכותיהן על חיי הנפגעים, תהיה השפעה על תקופת הפסילה, מעבר לתקופת המינימום ולעניין זה, ראה:

עפ"ת 13694-01-14 שגב נגד מדינת ישראל, עפ"ת 62536-01-13 סבן נגד מדינת ישראל, עפ"ת 40943-03-14 נגל נגד מדינת ישראל, עפ"ת 10576-12-10 רודקוביץ נגד מדינת ישראל וכדברי כבוד הש' בן יוסף, בעפ"ת 15291-10-12 ראובן ששון נגד מדינת ישראל:

"תוצאות תאונה במישור הנזק שנגרם לנפגע הינו מרכיב חשוב ברמת הענישה..."

ובעפ"ת 37974-07-12 סנדרוביץ נגד מדינת ישראל: "הלכה ידועה היא, שחומרת הענישה בעבירות תעבורה גדלה ככל שחומרת הפגיעה בנפגע התאונה ונזקיו גדלים..."

בעפ"ת 36094-10-11 שטרית נגד מדינת ישראל, דובר בפגיעה בשלוש הולכות רגל. האחת סבלה משבר בדנס וחוליות C5-C6, דימומים פנימיים במוח. השנייה סבלה שברים מרובים ועברה ניתוחים רבים ושיקום. השלישית סבלה מפגיעות ראש ודימום מוחי, שברים פתוחים בגפיים וקרע בסרעפת. במקרה זה העמיד בימ"ש של ערעור את משך הפסילה על 11 חודשים תוך שהוא זוקף לזכות הנאשם עבר תקין, הודיה ותסקיר חיובי.

בעפ"ת 21792-04-11 סוואחרה נגד מדינת ישראל, נדחה ערעור על עונש הכולל פסילת רישיון ל-8 חודשים למי שפגע בהולכת רגל וגרם מספר שברים בפלג גופה השמאלי אשר הצריכו אשפוז לצורכי ריפוי וטיפול בבית החולים למשך כחודש וחצי.

ברע"פ 8035/13 אחרר נגד מדינת ישראל, אושר עונש של 18 חודשי פסילה, פסילה על תנאי קנס והתחייבות למי שפגע בשני הולכי רגל על מעבר חצייה וגרם לשברים באגן ובמקומות נוספים וכן פגיעה באיברים פנימיים.

ברע"פ 1420/13 זורקובסקי נגד מדינת ישראל, אושר עונש של 7 חודשי פסילה, פסילה על תנאי וקנס למי שנהג בחוסר זהירות ונסע לאחור תוך פגיעה בהולכת רגל שנגרמו לה שברים בכף הרגל.

בעפ"ת 7554-06-13 אורנשטיין נגד מדינת ישראל, אושר עונש של 12 חודשי פסילה, פסילה על תנאי וקנס למי שנסע לאחור במגרש חנייה, פגע בהולכת רגל וגרם לה שברים בעצמות הירכיים, ניתוח ושיקום.

בעפ"ת 24361-07-15 שמש נגד מדינת ישראל, אושר עונש של 6 חודשי מאסר בעבודות שירות, 18 חודשי פסילה, מאסר על תנאי, פסילה על תנאי וקנס, לנהג משאית שפגע בהולכת רגל שחצתה במעבר חצייה וגרם לה שברים באגן, שהצריכו תקופת אשפוז ממושכת ושיקום ארוך.

בעפ"ת 39036-11-21 סרחאן נגד מדינת ישראל, העמיד בית המשפט המחוזי את עונש המאסר על 5 חודשים, שירותו בעבודות שירות, במקום 3 חודשי מאסר בפועל ולא התערב בית דין רכיבי הענישה, לרבות פסילה למשך 3 שנים, בעניינו של מי שהורשע לאחר שמיעת ראיות, בגרם תאונת דרכים וחבלות של ממש, בנסיבות של פניה שמאלה בצומת מבלי לתת זכות קדימה, כאשר תוצאות התאונה הייתה כריתת רגלו השמאלית של רוכב האופנוע המעורב.

ברע"פ 8767/13 לביא נגד מדינת ישראל - דחה בית המשפט העליון בקשת רשות ערעור, בנסיבות של אי ציות לתמרור 302 ונהיגה בקלות ראש, שגרמו חבלות של ממש לרוכב אופנוע מעורב, בדמות 5 שברים בצלעות שהצריכו תקופת אשפוז קצרה, כאשר גזר הדין כלל 10 חודשי פסילה בפועל, פסילה על תנאי וקנס כספי.

ברע"פ 8612/20 גבאי נגד מדינת ישראל - דחה בית המשפט העליון בקשת רשות ערעור, בנסיבות של סטייה לשול וחבלה של ממש לרוכב אופנוע מעורב, בדמות פגיעות פנימיות שהצריכו ניתוח חירום ואשפוז למשך 6 ימים ואף שנקבעה רשלנות תורמת למעורב, בעצם הנסיעה בשול וקבע כי עונש של 16 חודשי פסילה בפועל, מאסר על תנאי, פסילה על תנאי וקנס, הנו עונש ראוי ואף מקל.

רע"פ 2137/21 מלכה נגד מדינת ישראל - בית המשפט העליון דחה בקשת רשות ערעור, בנסיבות של פניית פרסה וגרם חבלה של ממש לרוכב אופנוע מעורב, בדמות קטיעת שתי רגליו, לאחר שבית המשפט המחוזי החמיר בעונשו של הנאשם והטיל עליו 6 חודשי מאסר בפועל ו-48 חודשי פסילה.

ב"כ המאשימה התייחסה, אומנם, לפסיקה רלוונטית, אך לא הגישה את פסקי הדין לעיון בית המשפט ובאשר לעפ"ת 24519-02-15 מוטולה נגד מדינת ישראל, שהוגש על ידי הסנגור, מדובר היה בתאונת דרכים בנסיבות של אי ציות לתמרור 302 ונהיגה בקלות ראש, שתוצאותיה, בין היתר, כריתת רגלו של רוכב האופנוע המעורב ושם, מצא לנכון בית המשפט המחוזי, לבטל את רכיב של מאסר בעבודות שירות שהטיל בית המשפט ולהסתפק ב-11 חודשי פסילה בפועל שנגזרו על הנאשם שם וזאת נוכח רשלנות לא גבוהה, עבר תעבורתי תקין והבעת חרטה מצדו של הנאשם.

לגבי הגשת פסיקה, נאמר, בין היתר, בע"פ 39563-08-14 אברהם רפאל נ' מדינת ישראל: "הפסיקה, כדרכה של פסיקה, הפוך בה והפוך בה דכולא בה, פסיקה מחמירה לצד פסיקה מקלה", כל מקרה לנסיבותיו וכפי שנאמר - " ממילא, מלאכה זו של קביעת המתחם היא אינה בגדר פעולה אריתמטית "המבוססת על נוסחאות מתמטיות מדויקות, ויש להתיר לבית המשפט מרחב מסוים של גמישות, כל עוד מצויה החלטתו במתחם הסבירות" (ע"פ 200/13 ברמן נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 17 (5.2.2014)).

לסיכום, מדיניות הענישה הנוהגת בתאונות דרכים שתוצאותיהן חבלות של ממש ברף גבוה, דהיינו, השפעה ממשית על מהלך חייו של נפגע ו/או נכות צמיתה, נעה בין 18 חודשי פסילה בפועל ועד 4 שנות פסילה בפועל ובין מאסר מותנה ועבודות לתועלת הציבור, למאסר שלא יעלה על 9 חודשים, בין אם בעבודות שירות ובין אם מאחורי סורג ובריח וכן, רכיבי ענישה נוספים, לרבות פיצוי לנפגע.

נסיבות הקשורות בביצוע העבירה - סעיף 40ט

תאונות דרכים, מטבען, אינן מתוכננות, אלא מקריות.

מחד - במהלך חקירתו הנגדית של בוחן תאונות הדרכים, ניתן היה לראות כי בצומת שבנדון הוצבה גדר, בשל עבודות בנייה, שהגבילה את שדה הראיה של הנאשם לכיוון ימין, אך בניגוד לטענת הסנגור, הגבלת שדה הראיה, אינה בבחינת נסיבה לקולא, נהפוך הוא, בנסיבות אלה, היה על הנאשם לנקוט במשנה זהירות עת החל בפניה ימינה בצומת, כאשר שדה הראיה שלו מוגבל לימין, אך הוא לא עשה כן ופנה בנסיעה רצופה.

מאידך - ניתן היה לראות בסרטון כי הולכת הרגל ירדה לכביש בהליכה רצופה, מבלי לעצור ומבלי לוודא כי הכביש פנוי, כמצוות תקנה 110 (א) לתקנות התעבורה, לפיה: " לא יחצה אדם כביש, אלא לאחר שבדק את מצב התנועה בו ונוכח שאפשר לחצותו בבטיחות" ויש בכך משום רשלנות תורמת, שתלקח בחשבון בקביעת מתחם הענישה.

לאור כל האמור לעיל, מצאתי כי מתחם הענישה ההולם את נסיבות התאונה ותוצאותיה, ינוע בין מאסר מותנה ועבודות לתועלת הציבור ועד מאסר בפועל לתקופה שלא תעלה על 6 חודשים, על דרך של עבודות שירות, פסילה בפועל לתקופה שבין 18 חודשים ל-36 חודשים, פסילה מותנית, קנס כספי ופיצוי סמלי למשפחתה של הולכת הרגל. נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה הנאשם נוהג משנת 1985 ולחובתו 8 הרשעות קודמות, ללא מעורבות קודמת בתאונות דרכים, דהיינו, עבר תעבורתי תקין.

הנאשם הודה, גם אם לא בהזדמנות הראשונה ועל פי תסקיר שירות המבחן, הביע אשמה, צער וחרטה על הנזק שנגרם להולכת הרגל והכיר בצורך לשאת בתוצאות מעשיו. בהמשך לאמור בתסקיר, טען גם הסנגור לגבי נסיבותיו האישיות של הנאשם, בדגש על מצבה הרפואי של אשתו והגיש מסמכים בהתאם.

בתיק ניתנו מספר רב של דחיות, רובן לבקשת המאשימה ולאחר שהנאשם הורשע, כך שההליכים התמשכו מעבר למקובל ואין ספק כי נגרם לנאשם עיוות דין מסוים בשל כך. מכל האמור לעיל ובהתאם לאמור בסעיף 40ד(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, אני סבורה כי יש מקום לסטוט מעט לקולא ממתחם הענישה, בכל הנוגע למשך הפסילה שתוטל על הנאשם וזאת בדגש על נסיבותיו האישיות, המלצת שירות המבחן והסבירות הגבוהה שאם רישונו יפסל לתקופה שמעל ל-12 חודשים, הוא יתקשה מאוד לחדשו, כך שמדובר בשיקול שיקומי.

לעניין זה נאמר, למשל, ברע"פ 370/23 כהן נגד מדינת ישראל:

"פסילת רישיון הנהיגה מהווה עונש אשר בסמכותו של בית המשפט להשית על מי שהורשע בעבירות מסוימות (ראו למשל: סעיף 43 לפקודה; סעיף 413יב לחוק), ובהתאם רשאי בית המשפט לשקול שיקולי שיקום בבואו לקבוע את משך תקופת הפסילה (סעיף 40ד לחוק). זאת, כאשר המשקל שיש לתת לשיקולי שיקום במכלול מארג שיקולי הענישה יגזר, בין היתר, מסוג העבירה, חומרתה ומיהות מבצעה".

המלצת שירות המבחן, אינה מחייבת את בית המשפט, כקבוע בפסיקה, אך נוכח מכלול הנסיבות המפורטות לעיל, אני סבורה כי יש ברכיבי הענישה שהציע שירות המבחן, כדי להלום את המקרה שבנדון, זאת בנוסף לרכיבים של פסילה בפועל, פסילה מותנית, התחייבות כספית ופיצוי סמלי למשפחתה של הולכת הרגל המנוחה. לאור כל האמור לעיל ולאחר שנתתי דעתי לטיעוני הצדדים, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

1. קנס כספי בסך 1600 ₪ או 16 ימי מאסר תמורתם. הקנס ישולם עד ליום 20.10.25 וזאת בחלוף 72 שעות לפחות ממועד מתן החלטתי ועל פי אחת האפשרויות להלן: 1. בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה: www.eca.gov.il. מוקד שירות טלפוני בשרות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון 35592* או בטלפון ***-2. במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום). 3. פסילה בפועל למשך 11 חודשים ו-25 ימים.
2. רישיון הנהיגה יופקד לא יאוחר מיום 20.10.25 שעה 10:00.
3. על הנאשם להפקיד את רישיון הנהיגה לא יאוחר מהמועד שנקבע לעיל. היה ולא יפקיד רישונו - יחשב הנאשם כמי שנוהג בזמן פסילה ולא יחל מנין הפסילה.
4. פסילה למשך 4 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים.
5. הנאשם יבצע עבודת לתועלת הציבור בהיקף של 250 שעות, על פי התוכנית שגיבש עבורו שירות המבחן. מובהר לנאשם, כי אם לא יבצע את המוטל עליו כהלכה, יש בסמכות בית המשפט להטיל עליו עונש אחר, כחלופה.
6. הנאשם ישלם למשפחת הולכת הרגל המנוחה פיצוי סמלי בסך 5000 ₪. על המאשימה להעביר פרטי בן משפחה, למזכירות בית המשפט, עד ליום 17.9.25.
7. הפיצוי ישולם עד ליום 20.10.25 וזאת בחלוף 72 שעות לפחות ממועד מתן החלטתי ועל פי אחת האפשרויות להלן: 1. בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה: www.eca.gov.il. מוקד שירות טלפוני בשרות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון 35592* או בטלפון ***-2. במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום). 3. המזכירות תשלח עותק הפרוטקול אל שירות המבחן.
8. הודעה לנוכחים הזכות לערער על גזר הדין תוך 45 יום.
9. ניתן היום, כ"ד תמוז תשפ"ה, 20 יולי 2025, במעמד הנוכחים.